

- pieņemt galīgo nolēmumu lietā un noraidīt prasību kā nepamatotu;
- piespriest prasītājam pamata lietā atļūdzināt gan šajā apelācijas tiesvedībā, gan pirmajā instancē lietā T-196/02 radušos tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Pirmās instances tiesa esot kļūdaini vadījusies no principa, ka iespēja pieņemt lēmumu, pamatojoties uz pieejamo informāciju, nav piemērojama, nosakot patieso atbalsta saņēmēju. Komisijas lēmumos, ar kuriem paredzēta nelikumīgo atbalstu atgūšana, esot pienācīgi identificēts patiesais atbalsta saņēmējs. Šāda veida identificēšana ir nepieciešama, lai nodrošinātu efektīvu nelikumīgā atbalsta atgūšanu. Līdz ar to iespējas noteikt atbalsta saņēmēju, pamatojoties uz pieejamo informāciju, liegšana nav saderīga ar Regulas (EK) Nr. 659/1999 13. panta 1. punktu.

Pirmās instances tiesa arī esot kļūdaini atzinusi, ka Komisijas lēmums tika pieņemts, pamatojoties tikai un vienīgi uz pieņemumu, kas neatbilst lēmumam, kas pieņemts, pamatojoties uz pieejamo informāciju, izvirzītajām prasībām. Pirmkārt, lēmumam, kas pieņemts, pamatojoties uz pieejamo informāciju, netiek izvirzīta prasība par pilnīgu precizitāti. Otrkārt, Komisijas lēmums ir balstīts uz informāciju par *know-how* izstrādes izmaksām, ko tās rīcībā nodeva SKL-M maksātnešpējas procesa administrators. Līdz ar to Komisijas rīcībā bija pietiekama informācija, lai ļautu tai secināt, ka *know-how* nodošana MTU radīja priekšrocību šim uzņēmumam.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Izteikts ar Korkein hallinto-oikeus (Somija) 2007. gada 23. novembra rīkojumu — A

(Lieta C-523/07)

(2008/C 22/63)

Tiesvedības valoda — somu

Iesniedzējtiesa

Korkein hallinto-oikeus (Augstākā administratīvā tiesa)

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: A

Prejudiciālie jautājumi:

1. a) Vai Padomes 2003. gada 27. novembra Regula (EK) Nr. 2201/2003 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi laulības lietās un lietās par vecāku atbildību un par Regulas (EK) Nr. 1347/2000 atcelšanu⁽¹⁾ (Briseles IIa regula) ir piemērojama visu tāda lēmuma daļu izpildei, kāds pieņemts šajā lietā un kurā nodibināta tūlītēja aizbildnība pār bērnu un viņš nodots aprūpē ārpus ģimenes, audžuģimenē, ja šis lēmums ir ietverts vienā aktā, kas pieņemts, pamatojoties uz publisko tiesību normām par bērnu tiesību aizsardzību?
- b) Vai arī regula, ņemot vērā tās 1. panta 2. punkta d) apakšpunktu, ir piemērojama tikai lēmuma daļai, kas attiecas uz bērna nodošanu aprūpē ārpus ģimenes, audžuģimenē?
2. Kā Kopienu tiesību izpratnē ir jāinterpretē regulas 8. panta 1. punktā un ar to saistītajā 13. panta 1. punktā lietotais jēdziens "pastāvīga dzīvesvieta", it īpaši ņemot vērā situāciju, kad bērna pastāvīgā dzīvesvieta ir vienā dalībvalstī, bet viņš uzturas citā dalībvalstī, kur viņam nav konkrētas dzīvesvietas?
3. a) Pieņemot, ka bērna pastāvīgā dzīvesvieta nav pēdējā minētajā dalībvalstī, kādi ir nosacījumi steidzamu aizsardzības pasākumu veikšanai (aizbildnības nodibināšana) saskaņā ar regulas 20. panta 1. punktu minētajā dalībvalstī?
- b) Vai regulas 20. panta 1. punktā paredzētie aizsardzības pasākumi ir tikai tādi pasākumi, kurus var īstenot saskaņā ar valsts tiesībām, un vai valsts tiesību normas, kurās regulētas minētais pasākums, ir saistošas panta piemērošanā?
- c) Vai pēc aizsardzības pasākuma veikšanas lieta ir pēc tiesas iniciatīvas jānosūta kompetentās dalībvalsts tiesai?
4. Ja dalībvalsts tiesai vispār nav nekādas kompetences, vai tai lieta ir jāatzīst par nepieņemamu vai tā jānosūta otras dalībvalsts tiesai?

⁽¹⁾ OV L 338, 2003. gada 23. decembris, 1. lpp.